

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön november 30^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(Folytatása)

Kétségbe esve, végső erővel emelém-fel a' kedvest, ki ablakom párkányába kapaszkodva megmenekedett, 's nekem is kezét nyujtá, magához huzandó. Fél terhétől megszabadult szegény lovamba ismét uj életerő ömlött; megragadám serényét, hogy magammal együtt őt is megmentsem. De az én erőm is hanyatlani kezdett, és agg emlőtársam magával a' mélység felé huzott. — „Bocsásd-el serényét, engedd a' lovat sülyedni!” — kiáltá hévvel kedvesem. — Ezek voltak szivemet dülő első szavai. Erősebben ragadtam-meg a' ló serényét; bűnnek, gyalázatnak tartám a' szegény hű állatot feláldozni. De most a' tul parton iszonyú zugás 's ropogás közt a' ház összeomlott; romjai a' tájtékzó habokat magasán locscsantak-fel; a' szelemen rohanásában köntösömet érve lovamról lerántott; eszméletlenül ragadá-meg karom az ablak keresztfáját: a' nagy zuhanás házamat is megrendíté, 's midőn a' felzavart hullámok csillapulni kezének, Kaska hidegült testét zuzott agygyal láttam az omladványok közt uszkálni. Szégyen ugyan, de megvallom, lovamat megsíratam; mert a' hűség, melly emberi kebelben már nem található, igen ritka a' földön. Szívesen szorítá-meg az öreg Kozák kezemet, midőn leányát szabadnak látta. „Most egyszer a' tojás okosabb volt a' tyuknál” mondá. Midőn azonban házának pusztá helyére mutattam, ravaszul mosolygva egész nyugodtsággal mondá: „ne bos, *) öcsécském, jövő őszön diszesebben álland lakom, mint állott; mert a' pénzes fazekak kölcsönöznek.” De a' kedves lény nem rejtegeté tovább érzelmeit; ő tulajdonom lett, vagy inkább én övé. Minden szavamat, pillanatomat kilesé, minden léptemről számot kért, 's én örömost hordozám szerelem-kovácsolta békóimat, de még sem bátorkodám a' tartomány szokása szerint atyja elébe lépni, leányát nőmül kérendő, mert irántami barátsága darab időtől hidegedni kezdett.

Egy vasárnap reggelén azonban magához hivatott. Ünnepelesen volt a' szoba díszítve; ezüst tányérok csillogtak a' ház falain,

*) „Ne félj.”

székek és padok czifra takarókkal voltak behuzva, 's az asztalon kenyér, só, és pálinka állott. Őseink nyak-'s fül-ékeivel diszitve ragyogott szerelmesem; úgy szép, úgy kedves, és még is úgy komoly volt, hogy előttem valami idegennek tetszék. Az öreg reám komoran nézve dörmögé: 'szégyen, gyalázat, hogy nekem, ki több rubelt mutathatok elő, mint te kopek-et *), magamnak kell leányommal olyan embert megkínálni, ki egyebet nem tett, csak hogy azt haláltól menté-meg; 's még is megteszem. A' leány mostantól fogva jegyesed, te pedig eljegyzett mátkája. 'S ha vonakodnál velem szerencsés utódok egészségeért inni, még menyegző előtt megütlek el iPad; mert ha „ne bos“ szavamjárása szerint tettél volna, már unokákat ringathatnék ölemben!'

Milly boldoggá tett e' percz, ki nem mondhatom. Az öregnek kezét, szakálát csókolám-meg, 's jegyesemnek keblére rogytam. A' mellék-teremből barátaink, szomszédaink léptek elő a' popától vezetve, ki kezében a' szent képet tartá. Mi megcsókolván szent Olga képét, e' csók által egymásnak eljegyeztettünk. Most a' vendégek megajándékoztak, és a' mellék terembe vittek, hol a' gazdag mátká-tál volt nézésre kitéve. Innét mindennel bőven terített asztalhoz mentünk, hol minket főhelyre ültettek. Három napig tartott a' lakomázás, melyből nekünk, jelen lenni tartozóknak, részesülni nem volt szabad. Elhatározák, hogy visszatértemkor — mert az önként vállalkozók között valék, kik a' kaukazusi határ-öröket valának felváltandók — nőmet haza vihetem. Fájdalommal, de erős hittel, 's bizalommal váltam-meg tőle. Ő pedig sirt, 's azt állítá, mivel a' cserkasszi hölgyek bájlóbbak a' kozák hölgyeknél, hogy őt elfelejtendem. Hűtelennek, árulónak mondott, és szemrehányásokat tön, hogy lovam halálát megsirattam, és elválásunkkor nem könyezém. E' boszorkodás és neheztelés még kedvesebbé tette az imádottnak előttem; mert méltatlan szemrehányásaiban szerelme nagyságát hittem kitörni. Ájulva rogyott barátnéi karaiba, midőn elindulék. Neki fogadott hitemet tisztán 's mocskatlanul megörzeni megesküdtem: 's az ég hallá eskümet. Utánunk vonult csapataink folytonosan hozák üdvözlétét. — Egyszer azt ízené, hogy midőn alkony homályában magánosan kamarájában ülve felőlem gondolkoznék, balalaimról egyszerre minden hur lepattant; 's azt hitte, azon órában lettem iránta hűtelen. — Azon időben hegyi rablók ellen harczoltam, 's vérem több sebből ömlött. Még is megborzasztott e' titkos szellemi intés; de másképp' fejté azt meg a' sors, mint emberi elme. Így folyt-el fél év. A' tél beköszöntött, 's e' környékben a' további

*) Kopek, orosz rézpénz neve. 100 kopek tesz egy rubelt vagy 10 grivet.

háborúskodást lehetlenné tette. E' mellett a' meggyőzetett Kaukazu-
siak különben sem mérészeltek barlangjaikból előbúvni. — Egy reg-
gel csapatunk tisztje megszólított: „Sándor, lovagolj Isten nevében
haza, 's kelj össze aráddal.“ — Más nap hajnalán már lovamon ülék
haza felé nyargalva egy bajtársommal, ki kór nejét vala meglátoga-
tandó. Utazásunk utóelőtti napján fáradt méneink már nem juthat-
tak enyhely alá. Így egy sűrű erdőben kellett éjszakázunk; a' hi-
deg dermesztőbb lön; csak a' sűrű fák hó-szakálos karjai óvának né-
műleg a' csipős szél ellen, melly éles fegyverként metszé arcunkat.
Cserkaszi burkánkat *) szorosabban vontuk tagainkra, 's nyugodni
dültünk. Minden fáradtság mellett is kerüle az álom pilláinkat; azon gon-
dolat, hogy olly közel hazánkhoz 's még is elhagyatva vagynak, gyötré
szüntelen elménket; érzelmeink búsak 's komorak lettek; csak egyes
töredezett szavakban közlöttük egymással keblünk zaját. Bajtársam
kór nejéről gondolkozott, én pedig utánam epedő jegyesemről. Vég-
re, midőn már a' szender pilláinkon ült, szelid lágy hangok zeng-
tek fölöttünk. Felriadánk, 's im egy csalogány olly epedve, olly
szív-olvasztólag csattogott fölöttünk, mintha csak szellem 's nem test
volt volna. Csalogány e' rideg élethagyott vadonban, csalogány e'
kemény hidegben!

„Mi ez? — kiálték. — Bajtársam, ki szokatlanul megindult,
felelé: „ez a' tartománynak rejtélyes dalnoknéja, ez a' muromi
csalogány.“ — „És mit jelenthet nekünk?“ — kérdém. — Bajtár-
sam elfogulva felelé: „halált, veszélyt, romlást 's bünt jósol; ha
emberi szív felett zendül-meg dala. Imádkozzunk kór nőmért, ki ta-
lán most vív a' halállal. Imádkozzunk magunkért is, hogy a' kísér-
tő rém távozzék körünkből. 'S midőn így szorult szívvel imádkoznánk,
mindig hangosabban dalolt a' csalogány; mig végre szívrepesztő fáj-
dalmas hanggal elnémult. Most ismét siri csend terjedett körülünk,
's bajtársam elővóna pálínkás kobakját.

„Ne igrál! — mondám neki aggódva — a' hideg dermesztő, 's
az évnek e' részében nem jó, ha éjjelre pálínkát iszik az ember.“ —
Erre sokat jelentőleg nézett rám mondva: „ki tudja, ha éppen
most nem hasznos-e“ 's fenéig kiürityén a' palaczkot, keresztet
vete magára és elszunnyadt. Nehezen 's hosszú szünetekkel hallám
az alvót lélekzeni; szememet csak későre nyomta-be az álom, de
az is nyugtalan volt; zavart, iszonyú álmoképek gyötrének. Midőn
reggel fölébredék, alig tudtam dermett tagaimat mozgatni. Felálltam,
de bajtársomnak semmi neszét nem hallottam. Már kezdém hinni,
hogy fölkelt, és tovább ment; azonban még lábaimnál feküdt, burká-

*) Burka, nemez bunda (Filzmantel).

jába bonyolódva, mint este ledült. Felakarám költeni, 's im egy lelketlen, fehér arc meredt reám; a' szerencsétlen megfagyott; a' möhön ivott pálinka megfojtá. — „A' muromi csalogány“ valót jósolt — sugá egy belső hang keblemben; és most azon sötét sejtmények lengének agyamban, hogy az én napom is borulni kezd. Bár mi vágygyal vont is az atyai lak maga felé, bajtársom hidegült porait temetlenül nem hagyhatám. Hamar kész a' bajnok sirja! — Kardommal a' hóban sirt ástam neki, a' szendergőt fehér ágyába fektetém, 's fenyő-gallyakkal befedtem. Csak most, miután munkámmal kész válek, vettem észre, hogy rabló vadaktól vagy a' hidegtől menekvő lovaink elhagyának. Messze kellett távozniok, mert hívásomra, fűtyölésekre nem jöttek elő. Így gyalog kellett utamat folytatnom; a' mozgás felhevített tagaimba új erőt öntö; 's minél közelebb juték hazámhoz, annál inkább gyorsabbultak lépteim. — Már hallám házamnak üdvözlő harangjait; ünnepélyesen 's vidoran zugtak; ismeretes hangjok köszöntve lengett felém. — Most a' városba értem; ennek utszái üresek voltak; csak néhány ajtóban álló vén anyóka bámult rám, mint siri rémre. — Az ut fáradalmait, a' mult éj izonyúsága bizonynyal halaványan tanyáztak arczomon; azért egy mellék-utszára térve kedvesem házához siettem. Fenn dobogó kebellet léptem-át a' nekem szent küszöböken; itt, mintha most is eljegyzésem ünnepét tartanák, minden azon módon volt. A' szent képek, falak ismét ezüsttel, arannyal csillogtak; a' drága szőnyegek ismét fel voltak terítve, 's az asztalokra bor, ser, nalivek, sütemény és halak rakva. Mindenütt viasz gyertyák égtek fényes nappal is, 's a' mellék-teremben ismét nézetül volt kitéve a' mátkatál. — De senki sem jött üdvözölni előmbé; egy lélek sem mutatá magát; minden szoba üres volt, 's én a' házból kiindultam. Kapu előtt, az utszán fel, kis fenyő-gallyakkal volt az út terítve; ez jelelé-ki vándorlandó ösvényemet, 's a' templomba vitt. Fél úton a' vissza térő ünnepi nász-vonallal találkozám; jegyesem jött a' svalkik előtt egy idegen-nel. Midőn meglátott, elhalaványult, 's ájulva rogyott-le, valamint elválásunkkor. Az öreg atya hozzám rohant, 's kezemet megragadván lakába vitt, és én csak azt láthatám, mint tért-le a' megzavart ünnepélyes vonal a' zöld ösvényről; mint vitte az ájultat egy szomszéd házba. — Most az öreggel magamra válek. Keményen tekinték rá, a' történekről számat kérendő; 's im! haját illy rövid idő alatt fehéredve, homlokát redőkkel borítva, izmos tagjait elgyengülve látom. — „Sándor! — zugá heves boszúval — öreg napjaim megbecstelenítették. Leányom hűtelen lett hozzád, 's másnak esküdött hűséget; nem Kozáknak, még Orosznak sem, egynek azon képmutatók közül, kiknek atyjaik templomainkat megszejteleníték,

kiket kantsukákkal üztünk, kiknek vére fegyverünk élén folyt, 's csontjaik téreinken porlanak.'

„A' muromi csalogány!“ — zugá egy belső hang keblemben, 's távozni akartam. Az öreg nem hocsátott, vigasztalni igyekezett. — O! e' pillanatban nem volt számomra vigasztalás. Midőn szemeimet a' vigasztalásra szorult vigasztalótól elfordítanám; balalaikám tűnt szemembe, melly porosan, elfeledve, egy szögletben függött. Leragadám; hurjai, mint jegyesem jelenté, mind leszakadtak. — „Mikor történt ez?“ kérdém az öregtől. — „Hm! — dörmögé az öreg — sok hét előtt; a' Francia játszani akart rajta, 's minthogy nem sikerült, boszúból a' hurokat tépé-le. O nőnemi hűség!“

Most Sándor boszús fájdalommal még egyszer a' hurok közé nyult, azok nyöszörgve lepattantak; aztán a' balalaikát egy fa derekához sújtván, mankóit kapá, és eltűnt.

„A' szerencsétlen — sohajtá Róza elfogult kebellem — valót szóllt, 's nyomorának én is szerzője vagyok. — „Te is?“ — kérdé Masinka bamulva. — „Igen — viszonzá Róza — egynek bűneit egész nemzetségben látogatja-meg az Isten, mond a' szent írás. Ama szerencsétlen, kiről beszélt, testvérem volt. — „„Testvéred?“ — kiálták többen. — Róza nehéz szívvvel válaszolá: „egy atyának 's két anyának gyermekei vagyunk; az ő anyja görög, enyim orosz nő volt. Midőn amaz említett méltatlanság történt, keresztanyámmal voltam. — „„Boldogul él-e?“ — kérdé Mártha. — „Rövid volt ábránya, hosszú fájdalma, 's bűnét már sirhant fedi“ — viszonzá Róza. — „Ég bocsássa-meg vétkeiket!“ — kiálták egyhangúlag.

Beszéd közben a' zivatar közelebb jött; mennydörgés iszonyú morajjal zugott. — „Siessünk haza! — mondák az elcsüggedt nők — szent Iván éje megkivánja adóját.“ — Midőn távozni akarnának, ismét megzendült a' csalogány dala. Mindnyájan mintegy leszegezve állának. Széltől üzetett fellegek tünelgtek a' csillagok rezgő fénye előtt, 's a' hold, mint szélvésztfől hányatott sajka, hullámozott a' fellegek között. Iszonyúbban harsogott a' dörgés, vadabban ordított a' szél; rémitőbben csikorogtak a' berek fái, 's a' fellázadt természettel mintegy versenyelve, mindig hangosabban zengett a' csalogány panasza. — „Ez nem halandó lény! — nyögé Róza, szinteájultan támaszkodva egy fához — ez maga a' rettenetes i n t ő n é. Így énekelt Igor halálakor; így keserge, midőn Sándor szerencsétlen lön.“ — Most a' csüggedőket hirtelen kábitó fény lépé-el; lélekzetük elszakadt, szemfényök kápázott, vad fájdalom nyilamlott agyukon keresztül; a' fák csikorogtak, földrázó harsogással zugott-le a' villám és Róza reszkető kezébe hullott valami. Egy kis madár volt, a' villám-sújtotta csalogány, ki magának halotti dalát éneklé! — (Vege következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Levegő behatása az állatokra. — A' brüsszeli ünnepalkalmával Margat ur levegői útazást tön, mely utjára egy kalitkában két verebet vitt magával, hogy rajtok a' levegő változásainak hatását vizsgálja. 1500 toise-nyi magasságban az érezhető hidegnek munkálódását még nem mutatták ezen kis állatok; csak erősebben összehuzódtak, és eledelt nem akartak elfogadni. Midőn ismét földre szállottak, mohón rohantak az elejekbe tett vízre.

Nap pályájának viszonya különböző éghajlat alatt. — Berlinben és Londonban $16\frac{1}{2}$ óraig tart a' leghosszabb 's $7\frac{1}{2}$ óraig a' legrövidebb nap. — Stockholm és Upsalában $18\frac{1}{2}$ és $5\frac{1}{2}$; Hamburgban, Danzigban és Stettinben 17 és 7; Sz. Pétervárott és Tobolszkban 19 és 5; Torneón $21\frac{1}{2}$ és $2\frac{1}{2}$ óraig; Vanderhouson Norvegiában tavaszutó hó 21-től nyárhó 22-keig folyvást nappal van, Spitzbergában pedig $3\frac{1}{2}$ hónapig tart a' leghosszabb nap. — Ugyan olly hosszúk levén az éjek is, az alunni szerezők ott ugyan kedvökre kialhatják magukat

Legnagyobb zelnicze. — Ortaván, Teneriffa sziget fővárosában, tenyészik jelenleg a' legszebb 's legmeglepőbb zelnicze (Dracäno Draco) Franchi ur kertjében. Ezen fa nemcsak a' kanariai szigeteken legnagyobb, hanem kétségen tul egész világon. — 60 lábnyi magasra nyulik-fel; törzse közel a' földhez 72 's közepén 39 láb átmérőjű. Mintegy 18 lábnyi magasban 12 ágra oszlik-el a' törzs, melyek közé egy asztal van helyezve, mellynél 14 személy már gyakran egész kényelemmel ebédelt. E' jeles fa mostani alakjában már 300 év óta áll, mert még a' Spanyolok is — ámbár a' legszebb erdőket feldulák Teneriffa sziget meghódoltatásakor — sértetlenül hagyák. Képzeltetni, hogy a' fa látása most is minden útazót meglep: jelenleg még buján sarjadzik, 's tán még 500 évet is átélend.

Alligator leölése. — Macgregor Laird Niger vizén útazásában azon módot, melylyel a' Niger parti lakosok ezen állatot leölik, így írja-le. — Hajónktól nem messze, egy homoktorlaton, láttunk egyet ezen állatok közül heverni. Két benszülött azonnal sajkára kelt, a' homoktorlatnak egyik részére evezett, és vigyázva az állat mellé mászott. Midőn közelébe értek, egyik felállott, 's egy 6 lábnyi lándsával a' szörnynek farkát homokba szegezte. Most köztök heves tusa kezdődött. A' lándsás férjfiú minden erejéből tartá a' földbe furt lándsát, 's felmászott reá, minthogy állását, majomi ügyességgel, minden pillanatban változtatni kellett. Tárta azonban hol ide hol oda szökött; 's midőn szerét teheté, egy hosszú késsel az állaton tetemes sebeket ejtett, 's bámulatos ügyességgel ismét tovább szökött a' szörnynek iszonyú torka elől, mig az állat azon különös sarok körül, melyet farkán keresztül a' másik Néger furt, sebesen forgott. A' mintegy fél óraig tartó tusa az alligatornak halálával végződött, melyet a' győztesek azonnal darabokra szeldelve, honfijaiknak a' parton eladtak. Illyen tusának szerencsés vége természetesen az állat farkát leszegező férjfiúnak ügyessége 's erejétől függ. Ezen említettnek forgásai és szökései különös nevetségesek voltak.

KÜLÖNFÉLE.

Unatkozó folyam. — Napoleon egykor Poitiers-re teendő útjában a' kis Clain folyam partjára ért, mely hullámaival Poitiers falait locsolja. A' folyam partján több karót látta Napoleon felállitva, melyek egymásboz kis

távolságban a' városig nyultak, 's rajtok köbösbetűkkel e' szavak valának olvashatók: „unatkozom, unatkozom!“ — A' viznek minden csavarodásánál látá Napoleon ez igéket, 's a' folyam mintegy közbe sohajtá: „unatkozom, unatkozom!“ — Poitiersbe érve e' különös jelenetről tudakozódó császárnak ezt felelé a' bíró: „Sire! ez igék a' folyamnak fölségedhez intézett kérése. Munkátlanságát unja szegény, 's azért esedezik fölségednek, tenne hajókázhatása iránt rendelkezéseket; azon esetben unalma kétségen túl távoznék, 's hullámai foglalatos keringéssel lejténeek.“ — A' folyam könyörgését Napoleon kegyesen fogadá; munkásokat rendelt-ki, a' folyamat hajókázhatóvá teendőket, és e' munkálatok darab ideig szakadatlanul folytattattak. A' szeszélyes sorsnak azonban szerencsétlen időszakot, a' folyam munkálatának nem kedvezőt, tetszett napi rendre hozni, és ezeknek következtében, a' szegény Clain, mint halljuk, még most is unatkozik.

Angol pénzvesztegetés. — Az Angolok valami tárgy iránti vágyuk kielegitésére semmi költségtől nem irtóznak. Így fizetett a' napokban Sparks lord bizonyos kertésznek egy csipkés levelű Georgina példányért 30.000 tallért.

Parisi naplopó. — Francia hirlapok nem régiben egy naplopóról szóllottak, kit közönségesen „le gamin de Paris par excellence“-nak neveztek, 's kit törvényszék elébe idéztek. Neve Theophil. — Kis korában a' kofákkal küzdésben találá fő gyönyörét; uraságok kocsijának bakjára szökött, és a' benn ülőket kigonyolá; 's több efféle. Utóbb csapszékekben üze pajzanságait. — St. Denis szigetén táncmulatság tartatek az utóbbi napokban. Theophil benyomul, 's mesterségét üzni kezdi. Lárma támad; két rendőr ajtót akar mutatni a' rendezavarónak; ez kisiklik kezeikből, asztalokat székeket felforgat, 's kiugrik. A' folyam-parton üldözői utól érik. Pajzánunk menekvéstnem látván, megadja magát, 's békén megy közöttük. A' hidon sebesen megragadja egyiket, 's vízbe rohan vele. Theophil ügyes úszó; de szerencsétlenségére a' rendőr is az. Most vizi tusa támad közöttük; a' partokat tömérdek nép lepi-el, elégtelést zajos tapsokban nyilvánítja, a' győzøre fogadást ajánl és fogad-el. A' naplopó fölülkerül, győz 's partot ér; de, o sors! a' part felett áll már az őt megragadandó rendőr. Ismét habok közé merül, üldözőjét megragadja, 's víz alá nyomja. De a' tusa végre egyenetlen lesz; Theophilt elfogják, ki a' törvényszék előtt azzal menti magát, hogy üldözőjét nem ismerte rendőrnök, mert víz alatt nem lehet az egyenruhát meglátni. — „Mielőtt elítélhetne a' törvényszék — mond merészen — be kell bizonyítania, hogy én tudtam, kivel küzdök.“ — A' rendőrök most maguk esedeztek e' vásott fiúért, ki így csak hat napi börtönre ítéltetett.

Beteg eladatlása. — Londonban egy ház ajtajára ragasztott iv-papírosról következő jegyzék olvasható: „minthogy A. sebész ur, hivatalát B. urnak engedé, kérettetnek mind azok, kik előzőjét bizalmukkal megtisztelték, következő bajaikban B. urhoz folyamodjanak.

Tévesztett csók. — Briscoe, vándor színész-csapatnak igazgatója, vaksága daczára is hőseket játszott a' szomorú, és szerelmeseket a' vig játékokban, ezen év tavaszán Staffordshiren. A' néző közönség csak akkor tudá-meg, hogy vak, midőn egy napon a' jegyesének adandó csókot az atya szerepét játszó színésznek arczára nyomá.

London iszákosai hajdan és most. London lakosai, különösen az alsó osztály, annyira iszákos volt 100 év előtt, hogy három annyi sze-

szes italokat-mérő ház vala keblében, mint most, ámbár e' főváros! akkor mostani terjedtségének alig volt harmada. — 1737-ben 207 fogadó, 447 vendéglő, 551 kávéház, 5975 sörház, 8659 pálinka-mérő ház volt a' város falai között, noha a' lakosság száma nem haladá-meg a' 630.000-et; a' genevai pálinkából egy év alatt 7.000.000 gallont szörpöltek-fel. — 1835-ben 1.776.500 lélek laká London, 's csak 5.000 vendéglőben méretett szeszes ital. Hát tehát az 1737-ki lakosság számát a' mostanival összehasonlítjuk, megbizonyodik, hogy azon korban 9 szer annyi csapszék volt, mint jelenleg. — Mondja most valaki, hogy a' korszellemmel nem haladunk az érényességben is.

Gazdagon terített asztal. Azon lakománál, melyet Vellington herczeg a' vaterloi csata évnapiján adott, négy millio forintra becsültetett arany 's ezüst edény fényelgett az asztalon. A' London falai közt találtató ezüst 's arany edénynek értéke csak ötödfél millio forintra becsültetik.

EMLEKMONDÁS.

Gonoszság. Inség.

Vig a' gonoszság lelke, ha lelke van,
És a' legázolt emberiség fölött
Építeni mér emlékezetre
Templomot, oszlopokat magának.

Midőn nyerit a' pajkos öröm, 's magát
Hizlalja lármás mulatozásiban;
A' dolgos és ártatlan inség
Sir, szomorú mezejére nézván.

VIRÁG.

Magyar nőszülés. — A' jó magyar legény könnyen nyilatkozik; a' jó magyar leány nem igen zárkozik; 's így közttek hamar megkészl, mit az égből elvégeztek.

FÁY után

Leány hiúsága gyakran csak játékká teszi a' szerelmet, 's így sohajtása a' hűséget, melyet a' szellő minden felé vihet.

GAAL után K. H. K. J.

Maximák. Kisebb szerencsétlenség valamit el nem érni, a' mit kívánnunk, mint valamit megnyerni, mit nem kellett volna kívánnunk.

ECKARTSHAUSEN után S. KAROLINA.

Igen zsiros konyhák mellett többnyire sovány végintézeteket találni.
A' szerencse olly virág, mely igen ritkán nyílik az érdem kertjében.

UDVARY.

Szórejtvény.

Szép helység az egész, szikláján Torna megyének;
Első hármá vidíthat, mérsékelve ha nyelted;
Négy lábú vad lesz végső három jegye nélkül.

BALOGH ISTVÁN Torna vármegyéből.

Előbbi rejtvény: MaLoM, álom.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.